

Arrest

nr. 274 571 van 23 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIBI
Landvoogdreef 19
1180 UKKEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 18 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat J. DIBI en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 3 januari 2020.

1.2. Verzoeker wordt op 6 januari 2022 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Portugees machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 20 december 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die als volgt luidt:

A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn op X 1986 te X. U heeft de Angolese nationaliteit. U behoort tot de etnische groep Bakongo. U woonde uw hele leven tot aan uw vertrek in Luanda, eerst in de wijken Rangel en daarna Viana met uw moeder, en toen u alleen ging wonen keerde u terug naar Rangel. U ging naar school maar kon uiteindelijk uw middelbaar niet afwerken omdat u uw studies combineerde met werken. U oefende verschillende jobs uit.

U nam vanaf 2016-2017 deel aan manifestaties maar was geen lid van een politieke partij. De laatste manifestatie waaraan u deelnam was op 27 mei 2019. In juni of juli 2019 besloot u zich aan te sluiten bij de Movimento Revolutionario of de Sociedade Civil Contestataria. U had hierover gesprekken met vrienden en collega's. U kreeg een formulier om in te vullen maar was nog de mening van verschillende vrienden aan het vragen en diende dit uiteindelijk niet in. In augustus 2019 werd u thuis gearresteerd door het SIC. U werd samen met anderen die u kende van de manifestaties opgesloten en verhoord. U kon uiteindelijk ontkomen met de hulp van een politieagent aan wie u 250000 kwanza betaalde. U overnachtte één nacht bij een vriend en dook daarna onder in een huis dat u huurde vanaf begin september 2019. Rond 22 of 23 oktober 2019 kreeg u het nieuws dat uw papieren in orde waren en dat u kon vertrekken. U reisde op 26 oktober 2019 samen met iemand die u begeleidde via Portugal naar België. U kwam aan in België op 28 oktober 2019. U diende een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde autoriteiten op 3 januari 2020.

U legt geen documenten voor ter ondersteuning van uw verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem/haar is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, en benadrukt werd dat het van groot belang is dat u de waarheid spreekt (zie Notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 06.01.2022 (verder NPO), p. 3), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

*Vooreerst moet worden opgemerkt dat er uit uw dossier (zie Bijlage 26quater) blijkt dat de diensten van de DVZ op 27/11/2019 op de hoogte werden gebracht van het feit dat u een huwelijk wilde afsluiten in België. De beschikbare informatie deed de diensten vermoeden dat u via het aangevraagde huwelijk een verblijfsrecht wou verkrijgen. Met deze informatie geconfronteerd voor het CGVS, ontkent u: "Trouwplannen, neen, nooit, ik heb nooit plannen gehad om te trouwen" (NPO, p. 11). Ook blijkt uit uw dossier en uw verklaringen dat u reeds eind oktober 2019 aankwam in België (NPO, p. 13-14). U diende echter pas op 3 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in en verklaarde op dat moment bovendien dat u toen pas enkele dagen in België was (zie 'Registratie verzoek om internationale bescherming' + Bijlage 26). Hiermee geconfronteerd stelt u dat u van de man bij wie u verbleef moest wachten "tot het juiste moment" om uw aanvraag in te dienen (NPO, p. 14). **Het feit dat u zolang gewacht heeft om u te beroepen op internationale bescherming, vormt op zich reeds een belangrijke aanwijzing dat de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging in grote mate kan worden gerelativeerd. U probeerde bovendien de Belgische autoriteiten te misleiden omtrent de datum van uw aankomst in België.***

Ook ontkent u voor het CGVS dat u een aanvraag had ingediend om een huwelijk te sluiten in België. Deze vaststellingen ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U verklaart te zijn gearresteerd door het SIC omwille van uw deelname aan manifestaties en omwille van uw politieke activiteiten. Er dient te worden vastgesteld dat u heel vaag bent wat betreft uw zogenaamde politieke activiteiten en dat u tegenstrijdige en inconsistente verklaringen aflegt omtrent uw beweerde deelnames aan manifestaties en de gevolgen daarvan.

Met betrekking tot uw zogenaamde 'politieke activiteiten' dient te worden vastgesteld dat u hier heel vaag over bent. Zo is uw antwoord op de vraag of u politiek actief was volmondig "ja", maar wanneer u wordt gevraagd om hier meer over te vertellen is uw beknopte antwoord "ik nam deel aan manifestaties". Daarop gevraagd of u dan lid was van een politieke partij, is uw antwoord dan weer "neen, maar ik steun ze wel" (NPO, p. 5-6). Letterlijk gevraagd wie u steunde, ontwijkt u de vraag met het antwoord dat u uit onwetendheid de MPLA steunde toen u opgroeide (NPO, p. 6). Daarop gevraagd tot wanneer u dat deed, geeft u aan dat er bij veel mensen, waaronder u zelf, veel zaken duidelijk werden toen de voormalige leider en oprichter van UNITA, Savimbi, overleed in 2002. U verduidelijkt even later dat u de MPLA niet langer steunde toen uw ogen geopend werden (NPO, p. 7). Daarop gevraagd wie u dan wel steunde, verklaarde u dat dat UNITA was, en dat u hen steunde door naar manifestaties te gaan die zij organiseerden (NPO, p. 7). U verklaart dat u dat deed "sinds 2016-2017 tot de laatste dag dat ik in Angola was". Daarop gevraagd waarom u dat net op dat moment begon te doen, herhaalt u dat u onwetend was en dat uw ogen geopend werden door de dood van Savimbi, waarop u vraagt om de vraag nog eens te herhalen. Bij herhaling van de vraag **waarom** u dat op dat moment begon te doen, herhaalt u **wanneer** u begon: "het is begonnen in 2016 tot de laatste dag dat ik in Angola was, tot het laatste moment" (NPO, p. 7). Voor de derde keer gevraagd **waarom u op dat moment begon**, herhaalt u uw eerdere vage en algemene antwoord en geeft u eigenlijk geen persoonlijke reden, noch een verklaring voor het feit dat u net in die periode actief werd (NPO, p. 8). Daarop wordt de vraag over het waarom u **voor de vierde keer** gesteld, en wordt u er tegelijk ook op gewezen dat de dood van Savimbi waarnaar u verwijst, in 2002 (14 of 15 jaar voor u 'actief' werd), had plaatsgevonden. Daarop geeft u wederom een vaag en algemeen antwoord door te stellen dat het "nog niet mijn tijd" was en dat de opening er kwam na de dood van Savimbi en de manifestaties pas in 2012-2013 begonnen. Daarop werd de vraag u **voor een vijfde keer** nog concreter gesteld ("Wat is er voor u dan in 2016 dan veranderd dat u vond dat u daar persoonlijk een bijdrage aan moest leveren?"), waarop u er nog steeds niet in slaagt een zinvol persoonlijk antwoord te geven, **waarop de vraag nogmaals wordt herhaald** ("Wat heeft bij u dan op dat moment de doorslag gegeven?"), om voor de **zesde keer** een heel algemeen antwoord te krijgen: "Ik wou vooral mezelf beschermen en ook het Angolese volk, zoals iedereen weet is MPLA aan de macht sinds 1975, alle Angolezen weten dat, en). het MPLA heeft nooit iets voor het volk gedaan, ze deden alles alleen in hun eigen voordeel" (NPO, p. 8). U herhaalt een gelijkaardig vaag en algemeen antwoord wanneer de vraag nogmaals wordt geherformuleerd. U wordt er daarna op gewezen dat de vraag u nu zo veel keer op een andere manier is gesteld en dat u heel algemeen blijft antwoorden en u wordt opnieuw – voor de achtste keer – om uw persoonlijke motivatie gevraagd om in 2016 te beginnen, waarop u weer vaagweg antwoordt dat de regering niet handelde in overeenstemming met uw ideologie, zonder aan te geven wat voor u in 2016 dan de doorslag heeft gegeven. U wordt er nogmaals op gewezen dat u nog steeds niet op de vraag heeft geantwoord ("Daarmee weet ik nog altijd niet waarom in 2016, u zegt zelf manifestaties begonnen al in 2012-2013, wat is er dan in 2016 gebeurd dat u vond dat u moest beginnen meedoen?"), waarop u nog steeds niet verder raakt dan te stellen dat het "een persoonlijke beslissing" was (NPO, p. 8). **Een dermate beperkt en algemeen antwoord op een centrale vraag die u negen keer opnieuw gesteld werd, zorgt ervoor dat er slechts weinig geloof gehecht kan worden aan uw voorgehouden 'activisme'. Het is niet aannemelijk dat u niet concreet kan zijn over iets dat het verdere verloop van uw leven drastisch heeft veranderd.**

Wanneer u daarop wordt gevraagd te verduidelijken waarom het voor u dan het juiste moment was, herhaalt u met uw antwoord eigenlijk enkel dat het hét juiste moment was (NPO, p. 8). Daarop zorgt u voor nog meer onduidelijkheid door te stellen dat u voordien al gemanifesteerd had, "maar dat was niet zo bewust, niet zo openlijk" (NPO, p. 9). Gevraagd wat daar dan mee bedoelt, is uw weinig verhelderend antwoord dat u zich niet volledig kon vrij maken. U slaagt er niet in duidelijk aan te geven wanneer dan uw eerste echte deelname aan een manifestatie was, u stelt dat uw eerste echte in 2017 was, maar dat u in 2016 al op een manifestatie was "waarvan ik het niet, het niet beschouw als zijnde aanwezig, omdat ik er wel was, maar ook weer niet, niet actief" (NPO, p. 9). U kan zich bovendien niet herinneren **wanneer in 2016** dat was. Ook over uw deelname aan andere manifestaties bent u heel vaag. U kan in het geheel niet toelichten wanneer deze manifestaties plaatsvonden of waarom ze worden georganiseerd.

Zo heeft u het over een manifestatie "in 2019, de 24e", waarop u gevraagd naar de maand plots verklaart dat het in 2018 was en niet in 2019. Bovendien twijfelt u aan de maand, maar zegt u uiteindelijk te denken

dat het 24 februari was (NPO, p. 17). Plots herinnert u zich dan ook dat uw eerste manifestatie op 3 februari 2017 was (NPO, p. 17), maar antwoordt u in heel algemene termen op de vraag hoe u over die manifestatie hoorde. Gevraagd aan welke manifestaties u dan nog deelnam, vermeldt u 27 mei 2018, 21 juli 2018 en 3 juni 2019. Gevraagd of er nog andere waren stelt u “aan anderen heb ik gewoon deelgenomen zonder echt te beseffen waarover het allemaal ging” (NPO, p. 18). U kan bovendien niet duidelijk aangeven wat u dan wel deed op manifestaties waar u actief aan deelnam. U geeft zelfs toe dat u eigenlijk niet altijd op voorhand wist wat het thema was van de manifestaties. Daarmee geconfronteerd stelt u dat het niet zo vaak gebeurde en u het meestal wel wist. Er nogmaals op gewezen dat u dan soms wel ging zonder het te weten is uw weinig verhelderend antwoord “omdat ik niet bij de organisatie was, kon ik ook niet weten wat het thema van de organisatie precies was”. Bovendien verklaart u even later dat u besloot zich aan te sluiten bij een organisatie in juni of juli 2019 – u twijfelde tussen twee organisaties (NPO, p. 14) – en dat u voordien niet echt goed op de hoogte was van al die zaken (NPO, p. 14). U bevestigt echter dat u zich nooit effectief aansloot. **Van iemand die vindt dat hij zich openlijk moet manifesteren, zou men verwachten dat hij slechts deelneemt aan manifestaties wanneer deze een zaak betreffen die hij erg belangrijk vindt. Eveneens zou men verwachten dat u desgevraagd spontaan kan toelichten waarom er juist gemanifesteerd werd en hoe u hiervan op de hoogte was. U kan uw deelname aan de door u genoemde manifestaties dan ook onvoldoende toelichten en aannemelijk maken. Zo bent u zelfs niet op de hoogte van de data van de verschillende manifestaties, bent u niet duidelijk over (het tijdstip van) de eerste manifestatie waaraan u zou hebben deelgenomen en kan u zelfs verrassend genoeg niet meer uitleg geven bij de door u beweerde bijgewoonde betogingen en de beweegredenen van deze manifestaties. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u hoegenaamd niet aannemelijk kan maken een overtuigd sympathisant van enige politieke partij te zijn, en al zeker niet in die mate dat u een bedreiging zou vormen voor de autoriteiten van Angola. Uit alles blijkt bijgevolg in ieder geval geen overtuigd, (zelf)bewust en doorleefd (politiek) activisme. U toont uw beweerd politiek activisme op geen enkele manier aan tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS.**

Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan het door uw beweerd politiek activisme in uw land van herkomst, kan bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan de persoonlijke problemen die hieruit voort zouden zijn gevloeid. U verklaart immers dat u in augustus 2019 voor het eerst werd aangehouden door het SIC (NPO, p. 15). Aangezien u uw beweerde sympathie en activiteiten voor een oppositiepartij niet aannemelijk heeft weten maken, kan eveneens geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde arrestatie en detentie die hier het gevolg van zouden zijn geweest. Bovendien antwoordt ontwijkend en vaag op de u gestelde vragen over uw arrestatie in 2019. Ook kan u niet uitleggen waarom net u gevisieerd werd, aangezien u zelfs geen lid was van een politieke partij. Daarnaast overtuigt uw verklaring van hoe u op de radar van de veiligheidsdiensten gekomen zou zijn niet. Tenslotte antwoordt u zelfs niet duidelijk om de vraag wat de veiligheidsdiensten tegen u zeiden op het moment van de arrestatie of wat de reden was van uw aanhouding.

Ook blijkt uit uw dossier u met uw eigen paspoort naar Europa reisde. Uw verklaring voor het hebben van een paspoort is dat u een georganiseerd persoon bent wat documenten betreft, en dat u altijd een paspoort gehad heeft (NPO, p. 11). U verklaart echter dat u nooit plannen had om naar het buitenland te gaan. U verklaart dat u uw paspoort niet zelf in handen had tijdens de reis van Angola naar Portugal, “de persoon die met mij meegereisd is had de documenten” (NPO, p. 12). U verklaart dat u die persoon nodig had omdat u nog nooit gereisd had. Het is echter opmerkelijk dat iemand met uw profiel, een zelfstandige volwassen man, niet in staat zou zijn alleen te reizen. U verklaart bovendien dat u wist dat u een visum nodig had, maar dat de persoon die u begeleidde voor alles zorgde. U ontkent dat u zich ooit moest aanmelden op de ambassade om een visum te verkrijgen (NPO, p. 12-13). Uit beschikbare informatie blijkt echter dat men in persoon moet verschijnen voor de aanvraag van een visum. Het is bovendien een feit van algemene bekendheid dat passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge individuele controles van identiteits- en reisdocumenten. Het is niet aannemelijk dat u zou kunnen reizen zonder enige informatie over of toegang tot de documenten waarmee u reisde. Het is evenmin aannemelijk dat iemand die wordt gezocht door de autoriteiten op die manier onopgemerkt het land zou kunnen verlaten. Voorgaande vaststellingen doen dan ook verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid en ondermijnen verder uw vrees ten opzichte van de Angolese autoriteiten. **Dat u heeft nagelaten om doorheen de ganse procedure alle elementen ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aan te brengen en u leugenachtige verklaringen aflegde betreffende de omstandigheden van uw vertrek uit Angola en uw reis naar België, doet op ernstige wijze afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Bovendien verzaakt u aan uw plicht tot medewerking, aangezien het CGVS in de onmogelijkheid gesteld wordt een zicht te krijgen op uw werkelijke situatie.**

Bovenstaande vaststellingen leiden tot de conclusie dat u uw vrees ten aanzien van de Angolese autoriteiten hoegenaamd niet aannemelijk weet te maken. Ten eerste heeft u zo lang gewacht om u te beroepen op internationale bescherming in Europa/België dat de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging in grote mate kan worden gerelativeerd. U poogde bovendien de Belgische autoriteiten te misleiden omtrent uw datum van aankomst in België. Daarnaast zijn uw verklaringen over uw beweerd politiek activisme in uw thuisland allesbehalve overtuigend. Tenslotte kon u zonder enig probleem het land verlaten met uw eigen paspoort.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953; en/of van artikelen 3 en 13 van het EVRM; en/of artikelen 48/3 tot 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoeker argumenteert dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging heeft in geval van terugkeer omwille van zijn deelname aan manifestaties en omwille van zijn politieke activiteiten. Hij werd daarom gearresteerd door de SIC en staat op de radar van de autoriteiten. Hij betoogt dat de algemene informatie bevestigt dat verzoekers leven als activist in gevaar is. Hij stelt dat de Angolese autoriteiten buitensporig geweld gebruiken om demonstranten te onderdrukken en dat deze worden mishandeld en willekeurig worden gearresteerd. Hij citeert vervolgens uit OFPRA, “*Traitement réservé aux militants de la société civile depuis l’élection de JOAO LOURENCO*», 15.06.20, https://www.ofpra.gouv.fr/sites/default/files/atoms/files/2001_ago_societe_civile_sous_lourenco.pdf, (stuk 3) en Human Rights Watch, “*Angola: Police Fire on Peaceful Protesters*”, 12.11.20, <https://www.hrw.org/news/2020/11/12/angola-police-fire-peaceful-protesters> (stuk 4). Verzoeker meent dat de dreiging van vervolging waaraan hij blootstond en zijn vrees in geval van terugkeer volledig aan de criteria van het Verdrag van Genève beantwoorden en dat in het kader van het tweede middel zal aangetoond worden dat de door het CGVS geformuleerde grieven ontoereikend zijn en geenszins volstaan om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker af te wijzen. Volgens verzoeker moet toepassing gemaakt worden van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, moet rekening gehouden worden met het feit dat hij reeds werd gearresteerd en zwaar mishandeld en kan het CGVS niet met zekerheid concluderen dat deze gegronde vrees voor hem niet meer bestaat. Hij argumenteert verder dat indien de Raad van oordeel is dat geen verband kan worden gelegd tussen verzoekers verhaal en één van de criteria van het Verdrag van Genève, hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, nu verzoeker goed geïdentificeerd is, geen strijder is en er een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Hij valt evenmin onder één van de bij wet voorziene uitsluitingsgronden.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 1 tot 4 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen omwille van de onvoldoende, inadequate motivering en manifeste fout, en ook het algemene beginsel van behoorlijke bestuur en de zorgplicht, hetgeen betekent een eerlijke administratieve procedure.

Verzoeker meent dat de motivering betreffende de weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en/of de weigering van de subsidiaire bescherming onvoldoende is en wijst er vooreerst op dat het feit dat verzoeker heeft verklaard dat hij wou huwen in België geen verband houdt met de asielpprocedure en hij staande houdt dat hij nooit de bedoeling heeft gehad om in België te huwen. Vervolgens stelt verzoeker, waar hem verweten wordt pas op 3 januari een verzoek om internationale bescherming te hebben gedaan, dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud heeft uiteengezet dat hij volledig afhankelijk was van de persoon bij wie hij verbleef; dat hij deze persoon vertrouwde maar dat deze hem slecht advies gaf.

Met betrekking tot de beoordeling van verwerende partij dat verzoekers verklaringen zeer vaag, tegenstrijdig en inconsistent waren over zijn politieke activiteiten, zijn deelname aan de gebeurtenissen

en de gevolgen ervan, argumenteert verzoeker als volgt: “Anders dan de wederpartij stelt, was verzoeker duidelijk over de gebeurtenissen waaraan hij heeft deelgenomen. In de loop van zijn verhoor heeft verzoeker getracht uit te leggen dat hij zich geleidelijk bewust was geworden van het slechte functioneren van de autoriteiten in Angola. Hij heeft toen ook deelgenomen aan demonstraties over dit onderwerp. Verzoeker had deelgenomen aan betogingen die in het algemeen ten doel hadden de eerbiediging van de mensenrechten van de burgers te waarborgen. Verzoekster heeft deelgenomen aan demonstraties op de volgende data: 3 juni 2017, 24 februari 2018, 27 mei 2018, 1 juli 2019 en 6 juli 2019. De eisen van de demonstranten liepen uiteen: bestrijding van corruptie, de problematische economische situatie van de burgers, transparantie bij de verkiezingen, enz. Het CGVS verwijt verzoeker dat hij niet heeft kunnen aangeven waarom hij op dat moment, te weten in 2016-2017, is begonnen deel te nemen aan demonstraties. Zoals hierboven uiteengezet, is verzoekster zich echter geleidelijk bewust geworden van de politieke disfuncties. In 2016-2017 begon verzoekster ervan overtuigd te raken dat er dingen moesten worden veranderd door te demonstreren. Het was toen dat hij ermee instemde deel te nemen aan de demonstraties. Uit het verslag van de hoorzitting blijkt dat verzoeker gestresseerd was en niet alle vragen begreep die hem werden gesteld. Verzoeker hield echter vol dat hij aan deze evenementen had deelgenomen. Het was wegens deze deelneming aan openbare activiteiten dat verzoeker door de autoriteiten werd opgemerkt en door de SIC werd gearresteerd. Het is nu zeker dat verzoeker op de radar van de autoriteiten staat, te meer daar hij erin geslaagd is te ontsnappen door een politieagent om te kopen. Indien verzoeker naar Angola wordt teruggezonden, loopt hij het risico bij aankomst op de luchthaven te worden aangehouden en onder onmenselijke en vernederende omstandigheden te worden vastgehouden. Wat de organisatie van zijn reis naar België betreft, erkent verzoeker dat hij zelf stappen heeft ondernomen om zijn visum te verkrijgen. Verzoeker wenst derhalve de feiten recht te zetten en geeft toe dat hij zijn visum heeft verkregen met de hulp van een kennis. Verzoeker heeft voorzorgsmaatregelen genomen om niet te worden opgemerkt toen hij zich naar de ambassade begaf. Ter conclusie, de elementen die worden ingeroepen door de Commissaris-generaal zijn onvoldoende. Er bestaan voldoende objectieve elementen die de nauwkeurige en eenduidige verklaringen van Verzoeker ondersteunen opdat haar asielse status als geloofwaardig beschouwd wordt door Uw Raad, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel. De argumentatie en redenering van tegenpartij is niet overtuigend en de bestreden beslissing is niet voldoende gemotiveerd. Bovendien heeft tegenpartij niet met alle vereiste objectiviteit de verklaringen van Verzoeker en de beschikbare informatie behandeld. Er werd al door Uw Raad beoordeeld dat: « il peut être exigé, dans le cadre de cette procédure, que le demandeur d'asile produise à l'appui de sa demande des récits constants et dépourvus de contradictions de nature à en ruiner la crédibilité; que les contradictions et incohérences relevées par l'autorité compétente doivent être d'une importance telle qu'elles ne sont pas raisonnablement explicables » (CE, 15 décembre 2009, n°198.949). Wat niet het geval was in casu. Bijgevolg, meent de verzoeker dat de beslissing van CGVS is niet voldoende en niet adequate gemotiveerd. Op grond van het voorafgaand luidt de conclusie dat er in Angola een gegronde vrees bestaat voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. In geval van terugkeer zal Mijnheer M. geen toegang tot bescherming tegen vervolging genieten.”

Verzoeker vraagt in hoofdorde de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en bijkomende onderzoeksmaatregelen te bevelen.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Beslissing dd. 14 februari 2022;
2. Aanstelling van het bureel voor juridische bijstand;
3. OFPRA, “*Traitement réservé aux militants de la société civile depuis l'élection de JOAO LOURENCO*” ,15.06.20,https://www.ofpra.gouv.fr/sites/default/files/atoms/files/2001_ago_societe_civile_sous_lourenc_o.pdf;
4. Human Rights Watch, “*Angola: Police Fire on Peaceful Protesters*”, 12.11.20, <https://www.hrw.org/news/2020/11/12/angola-police-fire-peaceful-protesters>.

3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor

vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: "*a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.*"

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

4.2. De kern van verzoekers vluchtmotieven kan worden samengevat als volgt. Volgens zijn verklaringen is verzoeker op 20 november 1986 in Luanda, Angola geboren, heeft hij de Angolese nationaliteit en behoort hij tot de Bakongo. Verzoeker verklaart dat hij vanaf 2016-2017 deelnam aan verschillende manifestaties om te protesteren tegen het beleid van de regering, waarbij hij de laatste keer deelnam op 27 mei 2019. Volgens zijn verklaringen was hij geen lid van een politieke partij maar besloot hij in juni of juli 2019 aan te sluiten bij de Movimento Revolutionario of de Sociedade Civil Contestataria, kreeg hier formulieren voor, maar diende dit uiteindelijk niet in. In augustus 2019 werd verzoeker thuis gearresteerd door de SIC en werd samen met andere deelnemers aan manifestaties opgesloten en verhoord. Nadat hij een politieagent had omgekocht met 250.000 Kwanza, kon verzoeker uit de gevangenis vrijkomen en na een nacht bij een vriend te hebben doorgebracht huurde verzoeker vanaf september 2019 een huis. Op 26 oktober 2019 reisde verzoeker samen met een begeleider via Portugal naar België, waar hij op 28 oktober 2019 aankwam en op 3 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende.

4.3. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging omwille van zijn deelname aan politieke manifestaties tegen het beleid van de regering in Angola. Het komt aan de verzoeker om internationale bescherming toe om zijn vrees voor vervolging concreet aannemelijk te maken. Zoals hoger aangehaald moet elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis beoordeeld worden in het licht van alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen. Een goed begrip van de huidige machtsverhoudingen in Angola en de manier waarop door het regime wordt opgetreden tegen politieke tegenstanders is belangrijk om de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten en zijn vrees voor vervolging te kunnen beoordelen.

Uit de door verzoeker ter beschikking gestelde objectieve landeninformatie, met name OFPRA, *“Traitement réservé aux militants de la société civile depuis l'élection de JOAO LOURENCO »*, 15.06.20 en Human Rights Watch, *“Angola: Police Fire on Peaceful Protesters”*, 12.11.20, blijkt dat sinds de verkiezing van Joao Lourenço, die net als zijn voorganger lid is van de MPLA, als president van Angola op 23 augustus 2017, grote anti-corruptie campagnes zijn opgezet doorheen het land, waarbij ook de overheidsorganen zijn doorgelicht en economische misdrijven werden opgenomen in de wetgeving. Dit heeft geleid tot de inbeschuldigingstelling van vele politici en Dos Santos getrouwen en personen uit de directe omgeving van Dos Santos. Human Rights Watch rapporteert in 2019 dat er indicaties zijn van een grotere onafhankelijkheid van de gerechtelijke instanties ten aanzien van de politieke machthebbers en in 2018 worden onder meer kritische journalisten vrijgesproken van de beschuldiging van smaad aan een overheidsorgaan en wordt door de Hooggerichtshof strafvermindering toegekend aan drie activisten. Ook op het vlak van vrijheid van meningsuiting en persvrijheid wordt vooruitgang vastgesteld door mensenrechtenorganisaties en de autoriteiten nemen publiek akte van politiegeweld dat door het middenveld wordt aangeklaagd en moedigen de slachtoffers ervan aan om klacht in te dienen.

Ondanks de inspanningen van de Angolese autoriteiten blijven willekeurige arrestaties en opsluiting van militanten voortduren en blijft een klimaat van straffeloosheid bestaan. Zo worden militanten van de oppositie veel vaker geïnterviewd door de veiligheidsdiensten en worden hun bijeenkomsten vaker ontbonden dan de bijeenkomsten van pro-regeringsmilitanten. Wetgeving bemoeilijkt de administratieve registratie van niet-gouvernementele organisaties en volgens het Amerikaanse State Department kunnen medewerkers van NGO's die werken rond corruptie en mensenrechten het voorwerp zijn van intimidatie, vooral in de provincies. Evenwel blijven vooral de separatistische bewegingen in Luanda Norte en Cabinda het doelwit van de veiligheidsdiensten. Zo worden tussen 28 januari en 1 maart 2018 64 militanten voor

de onafhankelijkheid van Cabinda gearresteerd omdat zij een manifestatie wilden houden voor de 134^e verjaardag van het Verdrag van Sumulambuco, maar worden geleidelijk vrijgelaten. Human Rights Watch rapporteert in een artikel van 15 december 2020 dat de Angolese politie op 11 november 2020, onafhankelijkheidsdag, met geweld een vreedzaam anti-regeringsprotest heeft uiteen gedreven in Luanda waarbij één manifestant werd gedood en waarbij twee bekende activisten werden geslagen en een derde activist willekeurig werd aangehouden. In het artikel wordt ook melding gemaakt van verschillende video's op sociale media waarin politiegeweld is te zien tegen demonstranten. Volgens Human Rights Watch werd het bewind van president Lourenço verwelkomd omwille van de merkbare vooruitgang inzake het recht op vrije meningsuiting en vreedzame bijeenkomsten, maar is de situatie ernstig gewijzigd in oktober 2020 door het uitvaardigen van een decreet die, in het kader van COVID-19 maatregelen, de bijeenkomst van meer dan vijf personen verbiedt, net voor een geplande demonstratie door activisten en oppositiepartij UNITA. Het protest van 24 oktober gericht tegen corruptie, massale werkloosheid, stijging van de levensduurte en inperking van politieke vrijheden werd op brutale wijze onderdrukt door de veiligheidsdiensten en 100 personen, waaronder journalisten, werden gearresteerd. President Lourenço drukte zijn spijt uit over de arrestatie van de journalisten, maar nam geen maatregelen tegen de politieagenten die verantwoordelijk waren voor hun arrestatie.

Uit het voorgaande blijkt dat volgens de geciteerde bronnen grote vooruitgang is gemaakt onder het bewind van President Lourenço met betrekking tot het bestrijden van corruptie en vrije meningsuiting en vreedzame vergadering maar dat politiegeweld tegen deelnemers aan anti-regeringsmanifestaties nog steeds voorkomt en dat daarbij zowel prominente activisten als deelnemers met een laag profiel kunnen aangehouden worden.

In zoverre verzoeker met de door hem aangehaalde landeninformatie aantoont dat deelname aan anti-regeringsprotesten bepaalde risico's met zich meebrengt, kan hieruit niet blijken dat er sprake is van grootschalige arrestaties van deelnemers aan betogers of dat elke betoger ook na dergelijke manifestaties systematisch zouden worden gevisieerd. Een individuele beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid dat verzoeker, in geval van terugkeer naar Angola, aan vervolging zal worden onderworpen omwille de door hem ingeroepen vervolgingsfeiten, is derhalve noodzakelijk.

4.4. Na grondige analyse van het administratief dossier, verzoekers verklaringen, het verzoekschrift, en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissing, vast dat verzoeker de problemen met de Angolese overheid omwille van zijn deelname aan manifestaties tussen 2016/2017 en 27 mei 2019 niet aannemelijk maakt.

Zo stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker zijn beweerde politieke engagement niet aannemelijk maakt nu zijn verklaringen hierover uiterst vaag en allerminst overtuigend zijn. Zo blijkt uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud dat hij verklaart dat toen hij opgroeide de MPLA steunde uit onwetendheid maar dat *“zijn ogen zijn open gegaan toen Jonas Savimbi, de voorzitter van UNITA, is gestorven in 2002”* maar anderzijds dat hij deelnam aan manifestaties sinds 2016-2017. Herhaaldelijk gevraagd waarom hij dan pas in 2016/2017 begon deel te nemen aan manifestaties, blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud, dat hij verschillende keren de vraag tracht te ontwijken door telkens weer te herhalen wanneer hij politiek actief werd of te wijzen op het feit dat hij voordien niet wist wat er werkelijk aan de hand was door de desinformatie van het regime (notities PO, p. 7-8). Tegelijk stelt hij ook dat hij voor 2016, zoals vele andere mensen bang was om politiek actief te zijn maar ook dat *“voor 2016 was ik ook aan het werk, en ik had niet zoveel tijd voor andere dingen”* (notities PO, p. 8). Verzoeker is allerminst overtuigend wat betreft zijn politiek activisme, tracht meermaals de vraag hierover te ontwijken en blinkt uit in vaagheid over zijn beweegredenen om pas vanaf 2016/2017 te beginnen deelnemen aan manifestaties. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: **“U verklaart te zijn gearresteerd door het SIC omwille van uw deelname aan manifestaties en omwille van uw politieke activiteiten. Er dient te worden vastgesteld dat u heel vaag bent wat betreft uw zogenaamde politieke activiteiten en dat u tegenstrijdige en inconsistente verklaringen aflegt omtrent uw beweerde deelnames aan manifestaties en de gevolgen daarvan. Met betrekking tot uw zogenaamde ‘politieke activiteiten’ dient te worden vastgesteld dat u hier heel vaag over bent.**

Zo is uw antwoord op de vraag of u politiek actief was volmondig “ja”, maar wanneer u wordt gevraagd om hier meer over te vertellen is uw beknopte antwoord “ik nam deel aan manifestaties”. Daarop gevraagd of u dan lid was van een politieke partij, is uw antwoord dan weer “neen, maar ik steun ze wel” (NPO, p. 5-6). Letterlijk gevraagd wie u steunde, ontwijkt u de vraag met het antwoord dat u uit onwetendheid de MPLA steunde toen u opgroeide (NPO, p. 6). Daarop gevraagd tot wanneer u dat deed, geeft u aan dat er bij veel mensen, waaronder u zelf, veel zaken duidelijk werden toen de voormalige leider en oprichter van UNITA, Savimbi, overleed in 2002. U verduidelijkt even later dat u de MPLA niet langer steunde toen uw ogen geopend werden (NPO, p. 7). Daarop gevraagd wie u dan wel steunde, verklaarde u dat dat UNITA was, en dat u hen steunde door naar manifestaties te gaan die zij organiseerden (NPO, p. 7). U verklaart dat u dat deed “sinds 2016-2017 tot de laatste dag dat ik in Angola was”. Daarop gevraagd

waarom u dat net op dat moment begon te doen, herhaalt u dat u onwetend was en dat uw ogen geopend werden door de dood van Savimbi, waarop u vraagt om de vraag nog eens te herhalen. Bij herhaling van de vraag **waarom** u dat op dat moment begon te doen, herhaalt u **wanneer** u begon: “het is begonnen in 2016 tot de laatste dag dat ik in Angola was, tot het laatste moment” (NPO, p. 7). Voor de derde keer gevraagd **waarom u op dat moment begon**, herhaalt u uw eerdere vage en algemene antwoord en geeft u eigenlijk geen persoonlijke reden, noch een verklaring voor het feit dat u net in die periode actief werd (NPO, p. 8). Daarop wordt de vraag over het waarom u **voor de vierde keer** gesteld, en wordt u er tegelijk ook op gewezen dat de dood van Savimbi waarnaar u verwijst, in 2002 (14 of 15 jaar voor u ‘actief’ werd), had plaatsgevonden. Daarop geeft u wederom een vaag en algemeen antwoord door te stellen dat het “nog niet mijn tijd” was en dat de opening er kwam na de dood van Savimbi en de manifestaties pas in 2012-2013 begonnen. Daarop werd de vraag u **voor een vijfde keer** nog concreter gesteld (“Wat is er voor u dan in 2016 dan veranderd dat u vond dat u daar persoonlijk een bijdrage aan moest leveren?”), waarop u er nog steeds niet in slaagt een zinvol persoonlijk antwoord te geven, **waarop de vraag nogmaals wordt herhaald** (“Wat heeft bij u dan op dat moment de doorslag gegeven?”), om voor de **zesde keer** een heel algemeen antwoord te krijgen: “Ik wou vooral mezelf beschermen en ook het Angolese volk, zoals iedereen weet is MPLA aan de macht sinds 1975, alle Angolezen weten dat, en). het MPLA heeft nooit iets voor het volk gedaan, ze deden alles alleen in hun eigen voordeel” (NPO, p. 8). U herhaalt een gelijkaardig vaag en algemeen antwoord wanneer de vraag nogmaals wordt geherformuleerd. U wordt er daarna op gewezen dat de vraag u nu zo veel keer op een andere manier is gesteld en dat u heel algemeen blijft antwoorden en u wordt opnieuw – voor de achtste keer – om uw persoonlijke motivatie gevraagd om in 2016 te beginnen, waarop u weer vaagweg antwoordt dat de regering niet handelde in overeenstemming met uw ideologie, zonder aan te geven wat voor u in 2016 dan de doorslag heeft gegeven. U wordt er nogmaals op gewezen dat u nog steeds niet op de vraag heeft geantwoord (“Daarmee weet ik nog altijd niet waarom in 2016, u zegt zelf manifestaties begonnen al in 2012-2013, wat is er dan in 2016 gebeurd dat u vond dat u moest beginnen meedoen?”), waarop u nog steeds niet verder raakt dan te stellen dat het “een persoonlijke beslissing” was (NPO, p. 8). **Een dermate beperkt en algemeen antwoord op een centrale vraag die u negen keer opnieuw gesteld werd, zorgt ervoor dat er slechts weinig geloof gehecht kan worden aan uw voorgehouden ‘activisme’. Het is niet aannemelijk dat u niet concreet kan zijn over iets dat het verdere verloop van uw leven drastisch heeft veranderd.** In het verzoekschrift wordt hiertegen geen ernstig verweer gevoerd. Verzoekers betoog in het tweede middel dat hij zich geleidelijk bewust is geworden van de politieke disfuncties en ervan overtuigd begon te geraken dat er dingen moesten veranderd worden door te demonstreren, doen geen afbreuk aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat verzoeker herhaaldelijk de vraag trachtte te ontwijken en dat, wanneer hij de vraag uiteindelijk beantwoordt, niet verder komt dan een vage verwijzing naar het feit dat het een persoonlijke beslissing was en dat dat moment voor hem het juiste moment was. Waar in het verzoekschrift nog wordt opgeworpen dat verzoeker gestresseerd was tijdens het persoonlijk onderhoud en niet alle vragen begreep die hem werden gesteld, stelt de Raad vast dat verzoeker op het einde van het persoonlijk onderhoud verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd of hij alle vragen goed heeft begrepen en hij hier positief op antwoordt (notities PO, p. 21). Verzoeker geeft weliswaar twee maal aan een vraag te willen herhalen en niet te hebben begrepen (zie notities PO, p. 7, 9), maar uit het verdere verloop van het onderhoud blijkt dat verzoeker in staat was de vraag te beantwoorden na verduidelijking en de Raad stelt ook vast dat specifieke vraag waarom hij in 2016/2017 begon te manifesteren hem liefst negen keer werd gesteld en minstens uit zijn uiteindelijke, weliswaar vage, antwoord blijkt dat hij de vraag wel degelijk heeft begrepen. Verder geeft verzoeker evenmin concreet aan welke vragen hij niet begreep en welke impact dit zou gehad hebben op het verloop van het persoonlijk onderhoud of op de bestreden beslissing. Verzoekers ontwijkende en vage antwoorden op de vragen met betrekking tot de reden van zijn politiek engagement en het tijdstip waarop hij politiek actief werd doen reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn politiek engagement. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker verder verklaart dat hij nooit lid was van een politieke partij, maar dat hij op een bepaald ogenblik wel deel wou uitmaken van een organisatie, met name de organisaties waarnaar hij voordien had verwezen, met name de MR (Movimento Revolucionario) en de SCC (Sociedade Civil Contestataria), organisaties die volgens verzoeker UNITA steunen (zie notities PO, p. 14-15 en 7) en er zelfs een formulier voor kreeg, maar het niet meteen invulde omdat hij eerst nog de mening wou vragen van vrienden en collega’s hierover (notities PO, p. 17). De Raad stelt evenwel vast dat hij tegelijk verklaarde dat hij de MR al kende van in 2016 en 2017 en toen zelfs ook deelgenomen had aan vergaderingen, maar hij blijkbaar toch niet zo overtuigd was om lid te worden van deze organisaties aangezien hij blijkbaar ook in 2019 aarzelde om lid te worden en hij uiteindelijk het nooit heeft kunnen doen omdat hij later werd gearresteerd. Wat er ook van zij, gelet op verzoekers vage en ontwijkende verklaringen over de reden waarom hij in 2016/2017 begon met deelnemen aan manifestaties, terwijl hij dat voordien niet deed en de vaststelling dat hij uiteindelijk nooit lid werd van de UNITA-ondersteunende organisaties, waarvan één waarmee hij minstens zeer vertrouwd was aangezien hij zelfs al aan hun

vergaderingen had deelgenomen, kan weinig geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde politiek activisme en ondermijnt bijgevolg de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn beweerde deelname aan manifestaties tegen de regering en bijgevolg ook de arrestatie die hiervan het gevolg zou zijn geweest.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker blijkens de notities van het persoonlijk onderhoud niet in staat is om consistente verklaringen af te leggen over de exacte datum of zelfs het jaar waarop hij voor het eerst echt deelnam aan een manifestatie, nu hij dit eerst in 2017 en daarna in 2016 situeert en verder ook niet in staat is om duidelijk uit te leggen waarom de manifestaties waaraan hij volgens zijn verklaringen deelnam op 27 mei 2018, 21 juli 2018 en 3 juni 2019, georganiseerd werden en wat de andere manifestaties waaraan hij deelnam betreft, verklaart dat hij heeft deelgenomen zonder echt te beseffen waarover het allemaal ging (notities PO, p. 18). Bovendien stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissing, vast dat verzoeker onduidelijk blijft over de rol die hij opnam tijdens de manifestaties, maar in elk geval niet kan blijken dat hij een zeer prominente rol speelde nu hij stelt dat hij vaak niet op voorhand het thema van de manifestatie kende en pas toen hij op de manifestatie kwam de thema's op zijn spandoek of stuk karton schreef (notities PO, p. 18). Verder verklaart verzoeker enerzijds dat hij besliste om naar manifestaties te gaan op basis van het thema dat er zou worden aangekaart en dat het om sterke thema's moest gaan (notities PO, p. 19), maar anderzijds en tegenstrijdig hiermee ook verklaart dat hij soms niet op voorhand wist wat thema zou zijn (notities PO, p. 18). Zijn tegenstrijdige en vage verklaringen over zijn eigenlijke deelname aan manifestaties en zijn gebrekkige kennis en interesse in de thema's die door de betogingen werden aangekaart, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen inzake zijn beweerde deelname aan deze betogingen. Indien verzoeker daadwerkelijk sterk politiek geëngageerd zou zijn geweest en ook deelgenomen zou hebben aan meerdere politieke anti-regeringsmanifestaties, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij precieze en consistente verklaringen zou kunnen afleggen over de reden van de manifestaties, zijn precieze rol hierin en minstens de data van zijn eerste en laatste manifestatie correct zou kunnen situeren. De vaststelling dat hij hier niet in slaagt, doet andermaal afbreuk aan zijn geloofwaardigheid. De bestreden beslissing motiveert hierover dan ook op goede gronden dat *“Wanneer u daarop wordt gevraagd te verduidelijken waarom het voor u dan het juiste moment was, herhaalt u met uw antwoord eigenlijk enkel dat het hét juiste moment was (NPO, p. 8). Daarop zorgt u voor nog meer onduidelijkheid door te stellen dat u voordien al gemanifesteerd had, “maar dat was niet zo bewust, niet zo openlijk” (NPO, p. 9). Gevraagd wat daar dan mee bedoelt, is uw weinig verhelderend antwoord dat u zich niet volledig kon vrij maken. U slaagt er niet in duidelijk aan te geven wanneer dan uw eerste echte deelname aan een manifestatie was, u stelt dat uw eerste echte in 2017 was, maar dat u in 2016 al op een manifestatie was “waarvan ik het niet, het niet beschouw als zijnde aanwezig, omdat ik er wel was, maar ook weer niet, niet actief” (NPO, p. 9). U kan zich bovendien niet herinneren **wanneer in 2016** dat was. Ook over uw deelname aan andere manifestaties bent u heel vaag. U kan in het geheel niet toelichten wanneer deze manifestaties plaatsvonden of waarom ze worden georganiseerd. Zo heeft u het over een manifestatie “in 2019, de 24e”, waarop u gevraagd naar de maand plots verklaart dat het in 2018 was en niet in 2019. Bovendien twijfelt u aan de maand, maar zegt u uiteindelijk te denken dat het 24 februari was (NPO, p. 17). Plots herinnert u zich dan ook dat uw eerste manifestatie op 3 februari 2017 was (NPO, p. 17), maar antwoordt u in heel algemene termen op de vraag hoe u over die manifestatie hoorde. Gevraagd aan welke manifestaties u dan nog deelnam, vermeldt u 27 mei 2018, 21 juli 2018 en 3 juni 2019. Gevraagd of er nog andere waren stelt u “aan anderen heb ik gewoon deelgenomen zonder echt te beseffen waarover het allemaal ging” (NPO, p. 18). U kan bovendien niet duidelijk aangeven wat u dan wel deed op manifestaties waar u actief aan deelnam. U geeft zelfs toe dat u eigenlijk niet altijd op voorhand wist wat het thema was van de manifestaties. Daarmee geconfronteerd stelt u dat het niet zo vaak gebeurde en u het meestal wel wist. Er nogmaals op gewezen dat u dan soms wel ging zonder het te weten is uw weinig verhelderend antwoord “omdat ik niet bij de organisatie was, kon ik ook niet weten wat het thema van de organisatie precies was”. Bovendien verklaart u even later dat u besloot zich aan te sluiten bij een organisatie in juni of juli 2019 – u twijfelde tussen twee organisaties (NPO, p. 14) – en dat u voordien niet echt goed op de hoogte was van al die zaken (NPO, p. 14). U bevestigt echter dat u zich nooit effectief aansloot. **Van iemand die vindt dat hij zich openlijk moet manifesteren, zou men verwachten dat hij slechts deelneemt aan manifestaties wanneer deze een zaak betreffen die hij erg belangrijk vindt. Eveneens zou men verwachten dat u desgevraagd spontaan kan toelichten waarom er juist gemanifesteerd werd en hoe u hiervan op de hoogte was. U kan uw deelname aan de door u genoemde manifestaties dan ook onvoldoende toelichten en aannemelijk maken.**” De Raad stelt vast dat verzoeker geen ernstig verweer voert tegen deze motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier. Hij beperkt zich in het verzoekschrift immers tot het louter bekritisieren en tegenspreken van de vaststellingen in de bestreden beslissing zonder deze aan de hand van concrete elementen te weerleggen of aan te tonen dat zij gebaseerd zijn op een verkeerde lezing van zijn verklaringen. Waar in het verzoekschrift nog wordt gesteld dat hij deelnam aan demonstraties op 3 juni 2017, 24 februari 2018, 27 mei 2018, 1 juli 2019 en 6 juli 2019*

en in zoverre hij hiermee tracht aan te tonen dat hij wel duidelijk was over de “gebeurtenissen” waaraan hij heeft deelgenomen, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat dit wat de manifestaties in juli 2019 betreft, niet strookt met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waar hij de laatste manifestatie waaraan hij deelnam, situeert op 27 mei 2019 (notities PO, p. 21).

Gelet op het voorgaande kan evenmin geloof worden gehecht aan zijn verklaringen dat hij op 10 augustus 2019 thuis zou zijn gearresteerd door de SIC, vier dagen zou zijn vastgehouden en daarna zou zijn vrijgekomen door smeergeld te betalen aan een politieagent. Ook over de arrestatie in augustus 2019 zijn verzoekers verklaringen vaag en ontwijkend en kan hij met name niet duidelijk antwoorden op de vraag wat de veiligheidsdiensten zeiden toen ze hem kwamen arresteren. Ook deze vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van zijn beweerde arrestatie op 10 augustus, zoals terecht gesteld in de bestreden beslissing.

Tenslotte stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkel document neerlegt met betrekking tot zijn beweerde politieke engagement en de formulieren die hij zou hebben gekregen om lid te worden van MR, noch met betrekking tot zijn arrestatie en dat hij zijn paspoort, waarmee hij volgens zijn verklaringen op legale wijze vanuit Luanda naar Portugal is gereisd, evenmin neerlegt. Hij verklaart hierover dat hij werd begeleid door een zekere P. die met hem meereisde naar Portugal en zijn paspoort bijhield en dit paspoort terugkreeg in Portugal en met dit paspoort ook naar België reisde. Verzoeker verklaart dat hij zijn paspoort verloor op de trein (notities PO, p. 11-12) maar dat hij een visum had voor Portugal dat eveneens door P. werd geregeld. Gevraagd of hij zich ooit naar de ambassade moest begeven antwoordt verzoeker negatief en geconfronteerd met het feit dat men zich voor het bekomen van een visum normaal persoonlijk moet aanbieden antwoordt verzoeker: *“Zoals ik al zei, ik heb nooit gereisd, ik weet niet hoe dat moet gedaan worden allemaal, ik weet dat ik thuis was, dan hebben ze mijn documenten gevraagd, dan hebben ze die dingen gingen regelen voor mij”* (notities PO, p. 13). Verzoeker verklaart verder, gevraagd of hij ooit vingerafdrukken heeft gegeven, dat *“ik kan mij alleen herinneren dat ik een document heb getekend (...)”* en gevraagd waarom zijn visum aan de hand van zijn vingerafdrukken werd teruggevonden, stelt verzoeker dat hij in Portugal bij aankomst in de rij van de vreemdelingen moest gaan staan en *“daar heb ik dan mijn vingerafdrukken moeten achterlaten”* (idem). Uit het document *“Demande PRT30561909063920 – Recherche Asile”* van 6 januari 2020 blijkt dat aan verzoeker een Schengenvisum kort verblijf werd uitgereikt geldig van 26 oktober 2019 tot 9 december 2019 en dat verzoekers paspoort werd uitgereikt op 4 mei 2017. In tegenstelling tot wat verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud, zoals hierboven uiteengezet, erkent hij in het verzoekschrift dat hij zelf stappen heeft ondernomen om zijn visum te verkrijgen en *“voorzorgsmaatregelen [heeft] genomen om niet te worden opgemerkt toe hij zich naar de ambassade begaf”*. Daarmee geeft verzoeker aan dat zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud niet waarheidsgetrouw waren en zich dus wel persoonlijk heeft aangeboden om zijn visum te verkrijgen. Hoe dan ook blijkt uit de gegevens in het administratief dossier en uit zijn verklaringen dat hij op legale wijze met zijn paspoort en visum per vliegtuig is vertrokken vanuit Luanda naar Portugal, iets meer dan twee maanden nadat hij volgens zijn verklaringen zou zijn gearresteerd en gevangengenomen door de Angolese autoriteiten. Verzoeker verklaart weliswaar dat hij na zijn vrijlating uit de gevangenis onderdook in een huurhuis, maar maakt verder geen gewag van verdere problemen die hij zou hebben gehad na zijn vrijlating, noch van enig probleem dat hij zou hebben gekend bij zijn vertrek vanuit de luchthaven. Indien verzoeker, zoals hij beweert, daadwerkelijk zou zijn gearresteerd omwille van zijn deelname aan anti-regeringsmanifestaties en door middel van omkoping uit de gevangenis zou zijn vrijgelaten en door de overheid omwille van deze activiteiten zou worden gevisieerd, is het niet aannemelijk dat hij onopgemerkt de talrijke identiteitscontroles in de luchthaven zou kunnen passeren en zonder enig probleem het land zou kunne verlaten. Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de beweerde vervolgingsfeiten en verzoekers algemene geloofwaardigheid.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker de desbetreffende motieven in de bestreden beslissing niet betwist, maar integendeel erkent dat hij wel degelijk zelf stappen ondernam om zijn visum te bekomen en zich naar de ambassade begaf. Dat hij voorzorgsmaatregelen zou genomen hebben om niet te worden opgemerkt, blijkt nergens uit, noch legt verzoeker uit waaruit deze voorzorgsmaatregelen zouden hebben bestaan en zijn loutere bewering kan geenszins volstaan om het geheel van de hierboven vastgestelde inconsistenties en ongerijmdheden in zijn verklaringen te herstellen.

Tenslotte stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissing, vast dat verzoeker volgens zijn verklaringen bij het CGVS reeds op 28 oktober 2019 aankwam in België (notities PO, p. 14) en pas op 3 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende, terwijl hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken bij de registratie van zijn verzoek verklaarde dat hij op dat ogenblik pas enkele dagen in België verbleef (Administratief dossier, registratie verzoek om internationale bescherming). Niet alleen blijkt hieruit dat verzoeker heeft gepoogd de Belgische autoriteiten te misleiden over de datum van zijn aankomst in België, bovendien blijkt hieruit dat hij meer dan twee maanden heeft gewacht om internationale bescherming te vragen aan de Belgische autoriteiten. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen zoals hierboven vastgesteld onder meer met betrekking tot de tussenpersoon die hem

zijn visum zou hebben bezorgd, kan evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud en herhaald in het verzoekschrift, dat hij zolang wachtte omdat hem was geadviseerd door de persoon bij wie hij verbleef, en waarvan hij verder de identiteit niet verstrekt. Het is niet aannemelijk dat verzoeker, die beweert een politiek activist te zijn geweest in Angola en omwille van zijn activiteiten zelfs te zijn gearresteerd, zich zonder meer zou verlaten hebben op het advies van deze persoon en zelf geen inlichtingen zou hebben ingewonnen over de asielpcedure in België. In het licht van diens ongeloofwaardig bevonden verklaringen inzake zijn politieke activiteiten in Angola en de problemen die hieruit voortvloeiden, treedt de Raad *in casu* de commissaris-generaal waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het feit dat verzoeker zolang gewacht heeft om zich te beroepen op internationale bescherming een indicatie is dat de ernst van verzoekers vrees voor vervolging in belangrijke mate relativeert. Verder doet de vaststelling dat verzoeker blijkens het administratief dossier een huwelijk wou afsluiten in België en vermoed wordt dat hij op deze manier een verblijfsrecht wou bekomen in België en dat verzoeker dit vervolgens ontkent tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, verder afbreuk aan zijn algemene geloofwaardigheid. Door louter te volharden in zijn verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij nooit van plan was om te huwen in België, slaagt hij er niet in de terechte vaststellingen gebaseerd op objectieve elementen in het administratief dossier te weerleggen. Zo deze vaststelling als dusdanig geen betrekking heeft op zijn asielmotieven zoals betoogd door verzoeker, is het *in casu* en gelet op bovenstaande bevindingen met betrekking tot de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, een relevant element in de beoordeling van verzoekers algemene geloofwaardigheid (artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet) en blijkt ook hieruit dat hij de Belgische autoriteiten op dit vlak heeft trachten te misleiden.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn vervuld en dat verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

Aangezien verzoeker zijn politiek engagement en oppositie tegen de regering in Angola niet aannemelijk maakt, noch de arrestatie die hiervan het gevolg zou zijn omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn bevonden, maakt hij evenmin aannemelijk dat hij in geval van terugkeer naar Angola om die reden zal worden gevisieerd. Hij voert geen andere redenen aan op basis waarvan hij vervolging vreest in geval van terugkeer.

Het geheel van zijn individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van objectieve informatie over verzoekers land van herkomst, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij vervolging dan wel ernstige schade riskeert bij terugkeer naar Angola omwille van zijn beweerde maar niet geloofwaardig bevonden deelname aan manifestaties tegen de regering.

Indien, zoals *in casu*, verzoekers relaas ongeloofwaardig wordt bevonden, is een onderzoek naar de materiële voorwaarden voor het toekennen van de vluchtelingenstatus niet langer noodzakelijk. Verzoekers betoog dat hij omwille van zijn politieke overtuiging vervolging vreest en geen bescherming kan krijgen van de Angolese autoriteiten is dan ook niet dienstig.

4.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit het administratief- en rechtsplegingsdossier blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Angola.

5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten en -vrees niet aannemelijk heeft gemaakt omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of zijn persoon.

5.3. Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

6. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 13 van het EVRM wijst de Raad er op dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoeker voert weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker ook geen schending van artikel 48/4 § 2 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat verzoeker de beweerdde problemen met de Angolese autoriteiten omwille van zijn politieke activiteiten niet aannemelijk maakt gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissingen kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord.

Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET